

ΕΝΩΤΙΚΗ ΑΡΙΣΤΕΡΗ ΠΡΩΤΟΒΟΥΛΙΑ

Ε' ΕΛΜΕ ΑΝ. ΑΤΤΙΚΗΣ

Τις τελευταίες μέρες την εκπαιδευτική κοινότητα και όχι μόνο, απασχολεί η απόλυση του αναπληρωτή εκπαιδευτικού σε ΕΠΑΛ, ύστερα από χειροδικία σε μαθήτριά, όπως καταγράφηκε σε βίντεο των μαθητών και διαδόθηκε πολύ γρήγορα στα μέσα κοινωνικής δικτύωσης.

Ως **Ενωτική Αριστερή Πρωτοβουλία** τοποθετηθήκαμε στο Δ.Σ της Ε' ΕΛΜΕ Ανατολικής Αττικής για το γεγονός και μετά την απόφαση της πλειοψηφίας του Δ.Σ να περιμένουμε ανακοίνωση της ΟΛΜΕ, και με δεδομένο πως ακόμη δεν υπάρχει δημόσια τοποθέτηση της, έχουμε να επισημάνουμε τα εξής:

1. Είναι αυτονόητη η απαράβατη παιδαγωγική αρχή ότι δε νοείται εκπαιδευτικός να σηκώνει χέρι σε μαθητή. Ανεξάρτητα από τη συμπεριφορά των μαθητών, ο εκπαιδευτικός οφείλει να διατηρεί την ψυχραιμία του και να αντιμετωπίζει με παιδαγωγικό τρόπο παρόμοιες καταστάσεις και επ' ουδενί με χρήση βίας. Ο εκπαιδευτικός οφείλει να διδάσκει την δημοκρατία, τον διάλογο, την αλληλοκατανόηση και την αλληλεγγύη.

2. Εδώ και πολλά χρόνια όμως και ιδιαίτερα σε περιόδους καμπής για το δημόσιο σχολείο και τους εκπαιδευτικούς, όπου αντικειμενικά σχέδια προετοιμάζονται και εκτυλίσσονται από τις κυβερνήσεις, οι εκπαιδευτικοί αντιμετωπίζονται ως οι αποδιοπομπαίοι τράγοι για όλα τα δεινά της εκπαίδευσης. Έτσι έγινε και με την περίπτωση του αναπληρωτή εκπαιδευτικού. Γνωστή τηλεπερσόνα μεσημεριανών εκπομπών "βαθιά σοκαρισμένη" από την κατάσταση που επικρατεί στα σχολεία πρόβαλε ξανά και ξανά το video ντοκουμέντο και πολύ γρήγορα τη σκυτάλη πήραν όλοι οι καλοπληρωμένοι δημοσιογράφοι και αναλυτές αναλαμβάνοντας τον ρόλο της κατεργασίας της συνείδησης της "κοινής γνώμης". Έτσι πριν ακόμη καταλάβει ο οποιοσδήποτε τα γεγονότα, τις παραμέτρους κλπ τα ΜΜΕ έβγαλαν την ετυμηγορία «ένοχος», με ποινή την απόλυση.

Εκτός βέβαια από τον συγκεκριμένο εκπαιδευτικό φρόντισαν επιμελώς να δυσφημίσουν το δημόσιο σχολείο, τους εκπαιδευτικούς, και να αναιρέσουν τον τιτάνιο αγώνα των τελευταίων να το κρατήσουν όρθιο για άλλη μια φορά.

3. Φυσικά η Υπουργός Παιδείας και η κυβέρνηση με fast track διαδικασίες μέσα σε ένα 24ωρο κατήγγειλε την σύμβαση του αναπληρωτή εκπαιδευτικού χωρίς καν να αφήσει το περιθώριο της απολογίας και έκφρασης της άποψης του για τα γεγονότα που συνέβησαν στην τάξη. Με μια διαδικασία εξωφρενικά υποκριτική και προδήλως παράτυπη, Κυβέρνηση και Υπουργείο Παιδείας από την μια πλευρά παρουσιάζονται στην κοινωνία ως υπερασπιστές της αναβάθμισης του σχολείου και της της “ηθικής τάξης” στο σχολείο, κι από την άλλη πλευρά στέλνουν μήνυμα αυταρχισμού προς τους εκπαιδευτικούς για το πώς θα τους αντιμετωπίζουν από εδώ και πέρα. Και για όποιον μπορεί να δει πίσω από τα γεγονότα, όλ’ αυτά είναι η αποκάλυψη της πραγματικής εικόνας της αξιολόγησης: κατηγοριοποίηση, αυταρχισμός, μετακύλιση των ευθυνών στους εκπαιδευτικούς και ασυλία στον καθένα να παρεμβαίνει στην εσωτερική λειτουργία του σχολείου, με γονείς να εισβάλλουν και να φτάνουν ακόμη και να χειροδικούν ενάντια σε εκπαιδευτικούς. Τα περιστατικά όπου εκπαιδευτικοί προπηλακίζονται, σέρνονται στην αστυνομία και τα δικαστήρια, υβρίζονται ατιμωρητί, μέσα και έξω από το σχολείο πολλαπλασιάζονται τελευταία και ενισχύουν έτσι το φόβο στους ίδιους τους εκπαιδευτικούς, ο οποίος οδηγεί συνήθως είτε σε παραίτηση και υποταγή, είτε σε αδιαφορία.

4. Η Υπουργός Παιδείας για την έκδοση της απόφασης χρησιμοποίησε την εισήγηση της “συμμαχίας των προθύμων” του ΠΥΣΔΕ Ανατολικής Αττικής (*Πράξη 39/03-12-2021*). Το ΠΥΣΔΕ των διορισμένων διευθυντών και αιρετών(υποψηφίων στα ψηφοδέλτια της ΔΑΚΕ στην Ανατολική Αττική) έβαλε φαρδιά πλατιά την υπογραφή στην απόλυση του εκπαιδευτικού δίνοντας την καθοριστική πλειοψηφία (ή μήπως και ομόφωνη απόφαση;;) για την απόφαση, χωρίς συνδικαλιστικά να υπερασπιστούν τα στοιχειώδη δικαιώματα του εκπαιδευτικού. Επιπλέον, δεν αισθάνθηκαν καμιά υποχρέωση ενημέρωσης των εκπαιδευτικών για την απόφαση. Έλυσαν τα χέρια στο Υπουργείο να προχωρήσει στην απόλυση.

5. Το γεγονός της χειροδικίας καθηγητή κατά μαθήτριας, μάς φέρνει στο μυαλό το γεγονός που συνέβη σε άλλο ΕΠΑΛ λίγο καιρό πριν, όπου μαθητής τραμπουκίζει και απειλεί καθηγήτρια. Τότε, σηκώθηκε κουρνιαχτός για μαθητές παραβατικούς, που δεν τιμωρούνται και δεν υπάρχουν αυστηρές ποινές για συμμόρφωση τους. Στα περιστατικά αυτά και σε άλλα ανάλογα, που προκαλούν είτε απέχθεια, είτε θλίψη, είτε και τα δύο, δεν υπάρχουν θύτες, παρά μόνο θύματα. Σε όλες τις περιπτώσεις στοχοποιούνται μαθητές και εκπαιδευτικοί που ενοχοποιούνται για όλες τις παθογένειες του εκπαιδευτικού συστήματος, για την

υποβάθμιση και δυσφήμιση του δημόσιου σχολείου κρύβοντας τους πραγματικούς ενόχους της ζοφερής πραγματικότητας.

6. Η κυβέρνηση της Ν.Δ, όπως και όλες οι μέχρι τώρα κυβερνήσεις με αρωγό τα ΜΜΕ, με περίσσεια υποκρισία κρύβουν πως αυτά τα γεγονότα πολλαπλασιάζονται μέσα στα σχολεία, μετά τα δύο χρόνια εγκλεισμού και τραγικής διαχείρισης της πανδημίας στην υγεία, την εργασία, τη δημόσια εκπαίδευση. Οι συνέπειες των δύο χρόνων τηλεκπαίδευσης και κλειστών σχολείων αφήνουν βαρύ το αποτύπωμα τους στα μορφωτικά και κοινωνικά ελλείμματα που έχουν συσσωρευθεί στη νέα γενιά, και αντιμετωπίζουμε καθημερινά στα σχολεία. Τα αδιέξοδα που εντείνονται με την κρατική αδιαφορία, την εκπαιδευτική υποβάθμιση, μετά από 10 χρόνια μνημονίων και άγριων περικοπών, αυταρχισμού και βίας, τόσο στην κοινωνία, όσο και στα σχολεία. Ειδικά στα σχολεία που κάποιος τα θεωρούν σχολεία για μαθητές δεύτερης κατηγορίας, τα φαινόμενα αυτά παροξύνονται. Όταν σε μια γενιά παιδιών που στην πλειοψηφία τους προέρχονται από φτωχά λαϊκά στρώματα, δια στόματος Πρωθυπουργού Μητσοτάκη ξεκαθαρίζεται πως το μέλλον τους είναι να γίνουν ψυκτικοί χωρίς μεγάλες προσδοκίες, όνειρα, γνώση και ταυτόχρονα οικοδομείται ένα σχολείο που τους σπρώχνει βίαια σε αυτή την κατεύθυνση, τότε δεν πέφτουμε από τα σύννεφα από ανάλογες συμπεριφορές.

7. Οι ευαισθησίες των ΜΜΕ τελειώνουν όταν οι εκπαιδευτικοί αγωνίζονται και καταγγέλλουν τις τραγικές ελλείψεις για την λειτουργία των σχολείων σε πόρους, αντισταθμιστικά μέτρα ενίσχυσης των μαθητών, μέσα και εκπαιδευτικούς. Ξεχνούν πως πλέον του ενός τρίτου των εκπαιδευτικών είναι ελαστικά εργαζόμενοι και πως ένα μεγάλο μέρος των εκπαιδευτικών μετακινείται σε πάνω από τρία σχολεία. Ξεχνούν πως το σχολείο των εξεταστικών φραγμών, των μετρήσιμων αποτελεσμάτων των μαθητών, των δεξιοτήτων αντί της γνώσης, αλλάζει γρήγορα και τον ρόλο του εκπαιδευτικού, μετατρέποντας τον από επιστήμονα και παιδαγωγό, σε προπονητή δεξιοτήτων και εξετάσεων. Ξεχνούν πως η αξιολόγηση, ο ανταγωνισμός μεταξύ των σχολείων μαζί με την αυτονομία τους και τη σύνδεση της κρατικής χρηματοδότησης με τις επιδόσεις των μαθητών, οδηγούν σε κατηγοριοποίηση. Η πίεση στους εκπαιδευτικούς να ικανοποιούν τους δείκτες, επιβάλλει τυποποίηση με βάση τις εξετάσεις, αλλά και την παραμέληση των φτωχών παιδιών με μαθησιακές δυσκολίες και του ευρύτερου παιδαγωγικού τους ρόλου.

8. Στοχοποιούν τους εκπαιδευτικούς ξεχνώντας πως όλα αυτά τα χρόνια, οι εκπαιδευτικοί κράτησαν όρθιο το δημόσιο σχολείο, στήριξαν τα παιδιά και τις οικογένειες τους.

Παρά τις συνεχείς αντιδραστικές αναδιαρθρώσεις στην εκπαίδευση οι εκπαιδευτικοί

αναζητούν χαραμάδες, για να παίξουν τον παιδαγωγικό και επιστημονικό τους ρόλο.

Για άλλη μια φορά αναδεικνύεται η ανάγκη οι ΕΛΜΕ με τις παρεμβάσεις και τις πρωτοβουλίες να στηρίζουν τους εκπαιδευτικούς και να συμβάλλουν στην ουσιαστική αντιμετώπιση των προβλημάτων της σχολικής ζωής. Όχι με μια στείρα συντεχνιακή προστασία στα λόγια, αλλά με μια μαχητική διεκδίκηση και υπεράσπιση του δημόσιου δωρεάν σχολείου και των εκπαιδευτικών. Να υπερασπιστούν τον ρόλο του εκπαιδευτικού που είναι καθοδηγητής των μαθητών του στον δύσκολο δρόμο της μόρφωσης, και του αγώνα για να κατανοήσουν τον κόσμο και να μπορούν να τον αλλάξουν μακριά από λογικές τυφλής βίας, ανταγωνισμού και ατομικών λύσεων.

Σε αυτή την κατεύθυνση απαιτείται αγώνας ενάντια στις ελαστικές σχέσεις εργασίας, τις πολλαπλές μετακινήσεις, τον αυταρχισμό, την γραφειοκρατία, την απειλή των απολύσεων και των πειθαρχικών.

Απαιτείται παιδαγωγική ελευθερία και δημοκρατία, διαρκής παιδαγωγική και επιστημονική επιμόρφωση, αναγνώριση της παιδαγωγικής τους συμβολής σε μια κοινωνία αλληλεγγύης και ισότητας, όπου θα μπορούν να ζουν με αξιοπρέπεια με το μισθό τους.

Για ένα σχολείο που βασικό στόχο θα έχει την ολόπλευρη μόρφωση κι όχι τις αποσπασματικές γνώσεις και τις δεξιότητες. Για ένα σχολείο του σεβασμού, της αλληλεγγύης και όχι των εξεταστικών φραγμών, των ποινών και των αυταρχικών εσωτερικών κανονισμών, για ένα σχολείο όχι του ανταγωνισμού και της κατηγοριοποίησης, αλλά της ισοτιμίας και της ισότητας, για ένα σχολείο που “θα εξασφαλίζει τις βέλτιστες συνθήκες, ώστε οι εκπαιδευτικοί να προσλαμβάνουν το έργο τους με όρους ικανοποίησης”.